

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Articulus I. Visio admiranda circa modum, quo Deus præstare hominibus
voluit beneficium Redemptionis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ipſi converſionem Gentilium, qui perdere debebant vitam ſuam beſtialem & criminofam, & pro ea recipere vitam divinam, & omnino ſanctam, ut filii fierent ſanctæ Eccleſiæ. Denique nihil ulitatus eſt, quàm argumenta & exempla, quæ nobis ſacra affert Scriptura, ad inſinu-

andum & oſtendendum nobis, divina dari ſomnia.

Illud, quod noſtro accidit homini, tempore ſomni ſui, erat procul dubio ſomnium quoque divinum. Nam expergefactus & idæas illius adhuc totas recentes circumferens, acceſſit nos totus exterritus, idque enarravit nobis ſapientibûs verbis.

ARGUMENTUM.

Viſio admiranda circa modum, quo DEUS præſtare hominibus voluit beneficium Redemptionis.

ARTICULUS I.

NUnquam totâ vitâ meâ talem exegi noctem. Aspexi res tam ſtupendas, tamque inauditas, ut neſciam, undè deſumpſerim, quod ſomniavi. Videre mihi viſus fui Majeltatem DEI in throno ſuo, in forma, qua adminiſtret juſtitiam, pronuntiet horrendas damnationis ſententias, decreta evulget mortis æternæ adverſum peccatores. Videbam omnes coram ipſo inhorreſcentes tremore homines, eò quòd quòs unicuſque illorum eſſet, qui crimini non fuerit obnoxius; & quòd majori me perculſit ſtupore, eſt, quòd è medio illorum pectore legiones certorum terribilium monſtrorum, inſurgentium contra ipſos viderim prodire, quæ eodem tempore obibant vices tum accuſatorum, tum teſtium, tum partium, quæ-

que voce horribili exquirebant vindictam à ſupremo iudice contra illum, qui ſe portaverat in ſinu ſuo.

Inventus in medio infelicis hujus catervæ, oneratus criminibûs, velut omnes alii, tremore quoque inhorruì ſicut ipſi; & cogitabam ipſe mecum, an expedire me non poſſem ab inimicis hiſce domeſticis, vel illis imponere ſilentium, quo impedirem, ne accuſarent me coram iudicio DEI. Sed quantò magis ſedare illos volebam, tantò magis adverſum me vociferabantur. Expetebam ſuppeticias à cunctis hominibus, quòs videbam in terra, ſed reſponderunt mihi: Eadem tecum navigamus cymbâ, & eadem tecum jactamur tempeſtate; ſuccurrere tibi non poſſumus, eò quòd nec nobis

Peccata accuſant auctores ſuos coram DEO.

Omnes creature ſunt contra peccatorem.

bis præstare succursum valeamus. Attollebam in cælum oculos, tendebam ad astra & omnes creaturas manus, & omnes repleverunt me, allegandò, quòd sanè omni careant facultate efficax præbendi remedium infinito, quo oneratus essem, malo: imò etiam si adjuvare me possent, se potius acturos esse causam Creatoris sui contra me, seque omnes se potius armaturas indignatione universali, ut delerent & perderent me.

Quid faciam igitur, dicebam intra meipsum? volebam explorare cor meum, an vires mihi essent tuendi ac defendendi me? & inveni proprium cor meum insurgere adversum me, propriamque meam extimulari plurimum conscientiam ad accusandum me & condemnandum, adeòque impedire me non posse, quin occultissima mea proferat in lucem arcana, ipsaque manifestet omnia, quæ commisi, crimina.

In extrema hac constitutus necessitate, cum non viderem, quò meam verterem fiduciam, sublatis in altum oculis ac manibus, ad ipsum me converti iudicem, quin vel unicum pro mea defensione ipsi auderem dicere verbulum; tanto perculsus eram timore, tantòque suffusus pudore; sed lachrymæ meæ, quæ interdum pondera vocis habent,

& suspiria mea loquebantur ipsi pro me. Videbatur is mihi totus emollitus meorum aspectu miseriarum, suavissimo vultus ac oris habitu, hæc auribus imponere verba: *Quid vis, ut faciam tibi?* ex hoc animatus fui, ut peterem ab ipso non absque tremore: Domine, hoc favore me dona, ut liceat mihi tecum inire pacem, quotiescunque te offendero, tuncque maximam in me concitatus fueris iram: O si medium mihi foret placandi te, postquam fueris irritatus à me! O si tuam exarmare possim justitiam, ne ob mea flagitia decernere in me posses supplicia, hæcque mihi ipsi abolere liceret, quoties liberet!

Sed quæ tua hæc est petitio? respondit mihi: an fuerit unquam tantæ clementiæ princeps, qui ejusmodi præsentatam sibi non repudiaverit petitionem? quò deveniet ergò rigor legum? quò auctoritas justitiæ? quid roboris habebit ipsa ad reprimenda vel punienda crimina, si talis manibus facinorosi confingetur facultas, frustrandis ipsius consiliis, annullandis omnibus ipsius decretis, quando suo is uti volet favore ac privilegio?

Verum est, Domine, fufius respondi lachrymis: Fateor, omnes simul in mundo homines tantum bonitatis inserturos nunquam cuipiam cordi humano, ut addu-

Admiranda
propositio
DEO facta
à peccatore.

Privileg
admirab
DEO co
sum pec
tori.

adducant illud ad favorabilem ejusmodi postulationi præbendum annutum : sed novi, te infinita ratione bonum esse, tuamque misericordiâ hominum non mensurari misericordiam. Ah! Domine, ostende mihi divitias ineffabilis bonitatis tuæ, & ne perdas me opus manuum tuarum.

Privilegium
admirabile à
DEO concessum peccatori.

Summò deliniebar solatiò, quando vidi ipsum benignè respondisse mihi, meæ assensum præbuisse petitioni, tamque affabili, tamque suavioris compositione, ut totum rapuerit cor meum, hæc mihi dedisse verba. Vide, quàm sim amabilis; non solum condono tibi omnia tua, quæ commisisti, crimina; sed concedo quoque tibi admirandum hoc, quod efflagitasti privilegium, quod concedere possibile non est, nisi infinitæ bonitatis DEL. Si contingat, te ex maxima, quæ inveniri possit, ingratitude deinceps offendere me peccatis, prærogativâ te augeo, ut in meam redire possis gratiam, tuique condonationem criminis, ipsemet tuò firmare chirographò, & intimus, si velis, evadere amicus: nullos meos figo limites gratis, tuorum non respiciens peccatorum numerum, si multiplicata quoque forent ultra herbas & gramina, quæ germinat & alit terra; nihil re servo, excipio nihil, quando e-

normius multò foret omni eo, quod subire potest cogitationes hominum, universalem obtinebis veniam omnium, intrâ minùs quàm quadrantis horæ spatium, juxta tuum, si uti illo volueris, privilegium: nil ampliùs tibi damnationis, nil inferni, nil mortis æternæ metuendum erit; sed potiùs locupletabo te vitâ æternâ, & propriæ meæ possessione gloriæ. An quid ampliùs exoptare possis? an cernis, quàm dives in bonitate sit DEUS tuus? nisi ipsum ames ex toto corde tuo, nonnè ingrator sis omnibus creaturis? sed ut ampliùs obstringaris ad hoc, elige tibi ipse modum, vide, quâ ratione tam singulare expedire tibi velis privilegium.

Totus abreptus gaudiò, me Admirabilis tantis cernens accumulatum favoribus, omnis oblitus timoris eò usque evali fiduciæ, ut argui non abs re potuerim insolentiæ: ausus namque fui tam inusitatam ipsi facere propositionem, ut nesciam, qua ratione pronuntiandi eandem habere potuerim confidentiam. Optimè novi, inquebam ipsi, ò supreme Monarcha mundi, te facere id posse unico voluntatis tuæ actu, utque id mihi demonstrares, unicum sufficere oris tui posse verbum. Aspicio tot millones Angelorum augustæ Majestatis tuæ circumfusus Throno; scio, te ex illis
F depu-

deputare unum posse, qui reconciliationis meæ existat mediator, meque meò frui faciat privilegiò. Verùm si ipsemet in persona venire velles? hoc pro mea foret consolatione, majorémque mihi præberet fiduciam; adeoque optarem, ut ipsemet è throno gloriæ tuæ descendens veniret ad me, ad succurrendum mihi. O si oculi mei viderent te miseriarum mearum immersum abyssò, túque assumeres illas, ut ab illis me liberares; luculentò id mihi argumentò foret amoris tui, de quo amplius dubitare non possem, túumque foret totum cor meum, meque securum sic crederem, mei virtute privilegii; nunquam enim non metuo tuæ rigores justitiæ. Veni ergò, Domine, measque sub vices, meâ te indue formâ, meâ te cooperi pelle, teque propriâ meâ investiens carne, expone te ad excipiendos omnes ictus, quos irritata tua justitia vibrare poterit super me. Et denique ut ab omnibus me tantum præstem periculis, asserere, te reum esse, & crimini obnoxium.

Vix protuleram verbum, mox mei ipsius me perculit cum tremore horror, ac stupor temeritatis meæ, exprobrans mihi inrius, valde magnam me commisisse blasphemiam. Itane ergò, dicebat mihi, sonò querulò,

Sancto horrore concuti debet, considerans excessum bonitatis DEI super nos.

& quasi meâ miseratione tactus ignorantia: Nonnè sufficit, indulgisse me tibi veniam adeò universalem, ut nullos hinc statuum limites, tamque facilem obtentu, ut tibi propè stet nihili? An autem congruat adhæc, ut pro reo puniatur innocens, Deique Majestas, quam offendisti, ipsamet potest, peccatorum, quæ commisisti supplicium? quæ metamorphosis rerum, quando is, qui offendit, imponere vult multam offensæ illi ipsi, quem offendit? temerarie, qua ratione tam insolentem formare solummodò es ausus cogitationem? obruebar tanto hinc pudore, ut vix non obruerer morte.

Et nihilominus, nescio, quomodo acciderit, audacior factus quàm antè, quin ipsemet scirem, quid dicerem, adjunxi: Domine, sed hoc non sufficit, ulterius quid molire, & facito id omne, quod facere potest DEUS in extremo ineffabilis bonitatis suæ excessu. Postquàm induisti te corpore humano, quale est meum, sacrificia, & immola illud ex amore ergà me; expone id omni carnificum furori, quo crudelissimè debacchentur in ipsum, dilaniant id virgîs, & totum à plantis usque ad verticem operiant plagis; verticem ipsum spinis perforent, teque tandem manus pedesque confixum clavîs, infamî suspendant lignò. Satu-

Considera
horrore
percellens

Saturare insuper opprobriis & contumeliis, calumniis ac injuriis, cruciatibus ac doloribus, sarcasmis & maledicentiis publicis populi adversum te efferati; sicque morere inter humiliatōnes ignominias, tormenta ac supplicia omnia, quæ mea promeruissent peccata; & ita moriens omnem tuum usque ad guttam ultimam effunde sanguinem, ut salubre mihi præpares balneum, in quo possim, quando voluero, meam lavare animam, & ipsam ab omnibus, quæ in te commifero, mundare peccatis.

Hæc dicens defeci spiritū, totusque obstupitus hæli & attonitus, ac abreptus extra me ipsum, nec intelligens id, quod dicebam. Non expectabam nisi è cœlo, quod conteret me, fulmen, in meæ supplicium temeritatis, quod ejusmodi in animum fuerim ausus admittere

cogitationes, & tam imperiosa, ne dicam, Majestati divinæ injuriosa ex ore meo protrudere verba. Manebam paulisper suspensus, & quid mecum futurum esset, expectabam anxius; & adverti excitari jubilum, & universalem in toto cœlo applausum, quasi festivus quidam ac triumphalis affulisset dies: audiebam harmoniam vocum Angelicarum cantantium suavissimè: Gloria in excelsis DEO, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis. Et exin obortum est silentium magnum.

His ita peractis totus exterritus evigilavi, & venio ad vos, meum vobis relaturus somnium. Nescio, quid mihi futurum sit; nescio, an expectanda mihi mors aut vita, quod ita supremam DEI Majestatem, quam offenderam, præsumpserim tractare.

ARGUMENTUM.

Explicatio hujus visionis, quæ ostendit abundantiam misericordie DEI, quam homines imaginari sibi non potuissent.

ARTICULUS II.

NON minùs obstupuimus, audientes, referri suum ab ipso somnium, quàm obstupuerit ipse, id à se, dum dormiret, præfata ratione esse formatum. Sed pro eo, quòd ipse exin consternatus manserit & perturbatus, tanquam ex re, quæ sibi videba-

tur maximè horrenda, haud vulgaris nos gaudii demulset abundantia, quòd tam appropriatè explanatum videremus veritatum nostrarum amabilissimam.

Animæquior esto, diximus ipsi, in ejusdem ruentes amplexus; non omnia sunt perdita;

F 2

sed